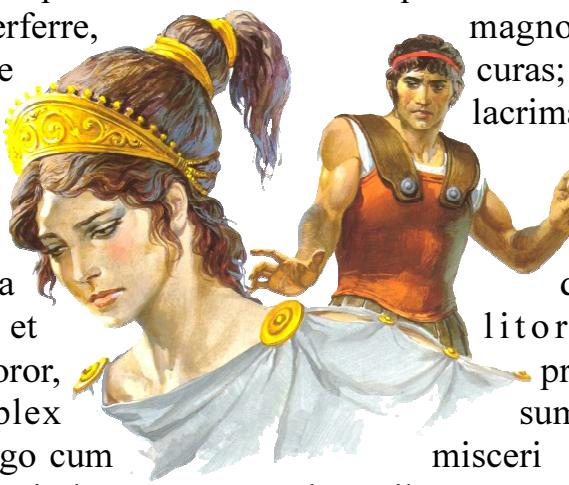

DE EXTREMO DIDONIS INCEPTO

Ouis tibi tum, Dido, cernenti talia sensus, quosve dabas gemitus, cum litora fervere late prospiceres arce ex summa, totumque videres misceri ante oculos tantis clamoribus aequor. improbe Amor, quid non mortalia pectora cogis. ire iterum in lacrimas, iterum temptare precando cogitur et supplex animos summittere amori, ne quid inexpertum frustra moritura relinquat. Anna, vides toto properari litore circum: undique convenere; vocat iam carbasus auras, pupibus et laeti nautae imposuere coronas. hunc ego si potui tantum sperare dolorem, et perferre, soror, potero. miserae hoc tamen unum exsequere, Anna, mihi; solam nam perfidus ille te colere, arcanos etiam tibi credere sensus; sola viri mollis aditus et tempora noras. i, soror, atque hostem supplex adfare superbum: non ego cum Danais Troianam exscindere gentem Aulide iuravi classemve ad Pergama misi, nec patris Anchisae cinerem manisve revelli: cur mea dicta negat duras demittere in auris? quo ruit? extremum hoc miserae det munus amanti: exspectet facilemque fugam ventosque ferentis. non iam coniugium antiquum, quod prodidit, oro, nec pulchro ut Latio caret regnumque relinquat: tempus inane peto, requiem spatiumque furori, dum mea me victam doceat fortuna dolere. extremam hanc oro veniam miserere sororis, quam mihi

cum dederit cumulatam morte remittam.' Talibus orabat, talisque miserrima fletus fertque refertque soror. sed nullis ille movetur fletibus aut voces ullas tractabilis audit; fata obstant placidasque viri deus obstruit auris. ac velut annoso validam cum robore quercum Alpini Boreae nunc hinc nunc flatibus illinc eruere inter se certant; it stridor, et altae consternunt terram concusso stipite frondes; ipsa haeret scopulis et quantum vertice ad auras aetherias, tantum radice in Tartara tendit: haud secus adsiduis hinc atque hinc vocibus heros tunditur, et

magno persentit pectore curas; mens immota manet, lacrimae volvuntur inanes.

Ouis tibi tum, Dido, cernenti talia sensus, quosve dabas gemitus, cum litora fervere late prospiceres arce ex summa, totumque videres misceri ante oculos tantis clamoribus aequor. improbe Amor, quid non mortalia pectora cogis. ire iterum in lacrimas, iterum temptare precando cogitur et supplex animos summittere amori, ne quid inexpertum frustra moritura relinquat. Anna, vides toto properari litore circum: undique convenere; vocat iam carbasus auras, pupibus et laeti nautae imposuere coronas. hunc ego si potui tantum sperare dolorem, et perferre, soror, potero. miserae hoc tamen unum exsequere, Anna, mihi; solam nam perfidus ille te colere, arcanos etiam tibi

credere sensus; sola viri mollis aditus et
 tempora noras. i, soror, atque hostem
 supplex adfare superbum: non ego cum
 Danais Troianam exscindere gentem
 Aulide iuravi classemve ad Pergama
 misi, nec patris
 Anchisae cinerem
 manisve revelli:
 cur mea dicta
 negat duras
 demittere in
 auris? quo ruit?
 extremum hoc
 miserae det
 munus amanti:
 exspectet
 facilemque
 fugam ventosque ferentis. non iam
 coniugium antiquum, quod prodidit, oro,
 nec pulchro ut Latio careat regnumque
 relinquat: tempus inane peto, requiem
 spatiumque furori, dum mea me victimam
 doceat fortuna dolere. extremam hanc
 oro veniam miserere sororis, quam mihi

cum dederit cumulatam morte remittam.'
 Talibus orabat, talisque miserrima fletus
 fertque refertque soror. sed nullis ille
 movetur fletibus aut voces ullas
 tractabilis audit; fata obstant placidasque

viri deus obstruit
 auris. ac velut
 annoso validam
 cum labore
 quercum Alpini
 Boreae nunc
 hinc nunc
 flatibus illinc
 eruere inter se
 certant; it stridor,
 et altae
 consternunt

terram concusso stipite frondes; ipsa
 haeret scopulis et quantum vertice ad
 auras aetherias, tantum radice in Tartara
 tendit: haud secus adsiduis hinc atque
 hinc vocibus heros tunditur, et magno
 persentit pectore curas; mens immota
 manet, lacrimae volvuntur inanes.

